

ת"פ 28465/11 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז תל אביב נגד ק

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

4 במאי 2017

ת"פ 28465-11-2 מדינת ישראל נ' ק(עוצר)

לפני כבוד השופט בני שגיא
מדינת ישראל - פרקליטות מחוז תל אביב
עו"י ב"כ עו"ד שליח קוטין

המאשימה

נגד

ח ק
עו"י ב"כ עו"ד יעל ניסן ועו"ד דינה שוגול
הנאשם

阄 דין

כללי

1. הנאשם הורשע, לאחר שמייעת ראיות, בעבירות של חבלה בכונה חמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין תש"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**); איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין (ריבוי עבירות); החזקת סכין, עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין ותקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

2. כיוון שנייתה בהליך הכרעת דין מפורטת, לא אחזור על מכלול הממצאים העובדתיים שנקבעו, ואסתפק בתיאור תמציתו של העובדות הרלוונטיות לצורך קביעת עונשו של הנאשם.

3. בין הנאשם (יליד 1963) לבין המתלוננת (ילידת 1990) הייתה קשר אינטימי במשך כשנה, וזאת בתקופה בה השניים התגוררו בגיאורגיה, ובוועוד המתלוננת נשואה לאחר (להלן - **הבעל**). בחודש פברואר 2016 עלו המתלוננת, בעלה ואחיה לישראל והתגוררו בדירה בבת-ים. עליה המתלוננת לארץ העשתה מבלי שקדמה לכך הוודה מצידה לנאשם על מהלך זה ועל הפסקת הקשר. הנאשם, אשר חש פגוע מההתנהגות המתלוננת, שכן אהב אותה אהבה עזה (וכפי שתיאר זאת בעימות: "אהוב אותה עד שיגעון") נקלע למשבר אישי (לדבריו: "**שבועיים לא אכלתי, לא שתייתי, דיכאון, הייתי בשוק**"), והחליט לעלות בעקבותיה לישראל, חרב העובדה כי אינו יהודי והוא נעדר זיקה כלשהי לישראל. בחודש אוגוסט 2016 ותוך מספר ימים מיום הגעתו לישראל, התמך הנאשם בדירה השוכנת ברחוב סמור לדירות המתלוננת ובעלה, והסתובב מספר פעמים באזרע ביתה על-מנת שיוכל ליצור עימה קשר, ובאותה

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

הפעםם אף צילם את ביתה.

הן בכתב האישום והן בהכרעת הדין קיימת חלוקה לשלווה אירופי אלימות, בדרגות שונות, על בסיסם הורשע הנאשם בעבירות שפורטו לעיל.

ענינו של האירוע הראשון במפגש עם בת הדודה של המתלוננת, אשר באוזניה צין כי המתלוננת חיבת לו כסף, וכן הוסיף דבריו איום בכך שאמר לה: "כמו של' חיסלה אותי אני אחסל אותה".

ענינו של האירוע השני במפגש שהתקיים עם אחיה של המתלוננת ביום 16.11.4, אותופגש בסמוך למיכולת השכנונית, כאשר במהלך השמייע הנאשם איזומים מפוזרים כלפי האח ומשפחתו ("אני צריך להרוג אתכם, את כולכם, להשמיד את כולכם"), ובהמשך - **אים על האח באמצעות סכין שהחזיק ואף רדף אחריו בניסיון לדקור אותו**. לאחר שה الأخ נמלט, פנה הנאשם והלך לדירתה של המתלוננת.

האירוע השלישי, מהוות המשך ישיר לאירוע השני, החל בהגעתו של הנאשם לדירת המתלוננת. הנאשם עמד מתחת לביתה של המתלוננת, והחל לצעוק כי בכוונתו להרוג אותה ואת אחיה. למשך הדברים, הזעיקה המתלוננת את המשטרה, אולם בשלב זה הסתרה הנאשם, והשוטרים שהגיעו למקום פגשו במתלוננת, באחיה ובעלה בלבד. לאחר שהשוטרים עזבו את המקום, ואחיה של המתלוננת הלך למיכולת, יצא הנאשם ממקום מחבאו, התעמת עם המתלוננת ובעלה, אחז בידו וניסה לגרום לו לחצוץ, ובהמשך - עם חזרת האח למקום, דкар את המתלוננת בבטנה באמצעות סכין וגרם לה לחבלה שהצריכה אישפו וניתוח, באופן שתואר בכתב האישום והוכח במסמכים הרפואיים ובתמונהות החבלה (ת/34; ת/21).

טייעוני התביעה

התובעת, עו"ד קוטין, עמדה בטיעונה על היחס האובייסיבי שפיטה הנאשם כ████י המתלוננת, כפי שבאה לידי ביטוי בנטישת ארץ הולדתו, הגיעו לישראל, התמקמו בסמוך לדירת המתלוננת, והאירועים השונים בהם **אים על המתלוננת ובני משפחתה**, שהגיעו לשיאם בדקרת המתלוננת. נטען, כי מעשיו של הנאשם באותו ערך מוגן של שמירה על שלמות הגוף, וכי יש מקום לקבוע מתחם עונש אחד בגין כל האירועים המפורטים בהכרעת הדין, וזאת בהינתן הקשר הדוק בין האירועים השונים, הן לעניין המneau והן לעניין הדמיות המאכלסות אותו (المتلוננת ובני משפחתה). עוד נטען, כי יש מקום ליתן משקל גם לשימוש בנסק קר ולמייקום הדקירה. התובעת הפנתה למספר פסקי דין, מהם בקשה ללמידה על הענישה המקובלית, ציינה כי בהינתן כלל הנתונים עליהם עמדה, כמו גם עצמת הפגיעה בערך המוגן, והנזק שגרם הנאשם למtelוננת, יש מקום לקבוע מתחם הנע בין 6 שנים מאסר ל - 10 שנים מאסר.

באשר לקביעת העונש המתאים - עו"ד קוטין הדגישה כי הנאשם לא הביע חרטה בשום שלב של האירוע או

בහיל המשפט, ובחר למסור בבית המשפט שורה של גרסאות כוזבות ותמהות, ומכאן, שלא ניתן להעניק לו את אותה הקלה בעונש השמורה לאלה הבוחרים לקבל אחריות על מעשיהם.

בנסיבות אלה, עטרה התובעת לקביעת עונש מתאים המשקף את חלקו העיקרי של מתחם הענישה.

טיעומי ההגנה

5. הסגירות, ע"ד ניסן, התייחסה בטיעונה למשבר האיש שפקד את הנאשם, עת החליטה המתלוונת, שלא בתיאום עימו, לסייע את מערכת היחסים האינטימית ולעלות לישראל, וסבירה כי יש במשבר זה כדי להוות ניוק המצדיק הקלה מסוימת בעונש. עוד התייחסה הסגירות לגילו של הנאשם, לנ庭ו האישים, לקושי הצפי ברכיזי תקופת מאסר בהיותו נתין זר, ולעובדיה כי אין לחובתו הרשות קודמות, כאשר לשיטתה - מכלול נתונים אלה מצדיק אף הוא הקלה מסוימת בעונש.

באשר למתחם העונש ההולם - הסגירות הציגה פסיקה ממנה ביקשה ללמידה כי במקרים בעלי קווי דמיון נקבעו עונשים קלים באופן משמעותי מהעונש לו עטרה התביעה.

הנאים בדבריו האחרון התמיד באותו קו בו נקט לאורך ההליך וצין: "מה אני יכול להגיד? אתם רואים שהוא משקרת לבולה, ומשקרת לכלם, ואם אתם רוצים להאמין לשקרים?".

דין והכרעה

מתחם ענישה אחד כולל או מספר מתחמי הענישה?

6. המבחן הרלוונטי לבחינת השאלה הוא מבחן הקשר הדוק, כפי שהותווה בע"פ 13/4910 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) שם נקבע כי עבירות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק ואשר ניתן להשקייף עליהם כמסכת עברינית אחת יחויבו לאירוע אחד. הדברים אף מתישבים עם מבחני עזר שנקבעו בע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דلال (3.9.2015) כמפורט להלן:

"...ניתן לבחון, למשל, האם ביצוען של העבירות מאופיין בתכנון; האם ניתן להצביע על שיטות ביצוע העבירות; האם העבירות התרחשו בסמיכות של זמן או מקום; האם ביצועה של עבירה אחת מועד לאפשר את ביצועה של עבירה אחרת או את ההימלטות לאחר ביצועה, וכיוצא בכך נסיבות עובדיות. קיומה של נסיבה אחת או יותר מנسبות אלו (וain זו רשימה סגורה) עשוי להעיד על קשר הדוק בין העבירות השונות, המלמד כי באירוע אחד עסוקין. בבחינת הנسبות העובדיות, מן ההכרח לבית המשפט לעמוד נגד עניינו את השאלה האם השקפה על העבירות בעל כמה אירועים תהא

מלואכית, באופן שיגרעו ממהות העניין בכללותו, או שלא ישקף את סיפור המעשה כהוועיתו.

בහינתם האמור לעיל, ונראה כי הצדדים לא חלוקו על כך, יש מקום לקבוע מתחם עניישה אחד המשקף את מכלול מעשיו של הנאשם.

קביעת מתחם העונש הוהלט

.7. במסגרת ע"פ 6296/11 מדינת ישראל נ' אגバラיה (13.11.2012) עמד בית המשפט העליון על משמעותה המיוחדת של הוראת החוק בה הורשע הנאשם, במיוחד בהשוואה לעבירה של גרים חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, וכך נקבע:

"לצורך הכרעה, ראוי להפנות לעיתים להבדל המציג בין סעיפיו השונים של חוק העונשין, התשל"ז-1977. סעיף 333, שכותרתו "חבלה חמורה" קובע כי "החולב בחבריו חבלה חמורה שלא כדין, דין - מאסר שבע שנים". אכן, עונש מקסימאלי שאין להקל בו ראש. לעומת זאת, סעיף 329, הוא הסעיף נשוא דינוינו, שכותרתו "חבלה בכונה מחמורה" מורה כדלקמן: "העשה אחת מלאה בכונה להטייל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה... דין מאסר עשרים שנה". עינינו הרואות, שכאשר לחבלה חמורה מתווספת כוונהיסוד עובדתי - גדול העונש המקסימלי במעט פי שלוש, ועומד בשורה אחת עם עבירות חמורות דוגמת הריגה ונסיוון לרצח. פער זה מבטא את ההבדל בין כוונה פלילתית רגילה לבין כוונה פלילתית מיוחדת. יש בכך כדי לבטא את סלידת המחוקק מהתועזה הקיימת בפגיעה מכוונת בגופו של הפרט".

דברים אלה יפים לעניינו.

.8. יש לראות חמורה רבה במעשים אותם ביצע הנאשם, ואני נכוון לקבל את טיעון התובעת, כי על-מנת להבין את עצמת החומרה, יש לעמוד על אותה הדרגות מסוכנת שאפיינה את מעשיו. ראשיתו של תהליך בהגעתו לישראל ומגוריו בסמוך לדירת המתלוונת; המשכו במפגש עם בת דודתה של המתלוונת והשמעת דבריו איום כלפייה; עליית מדרגה נוספת ניתן לראות בהתנהלותו המאיימת כלפי אחותה של המתלוונת, שכלה אף מרדף כאשר הנאשם אוחז בידו סכין; ושיאו במפגש עם המתלוונת, בעלה ואחותה, שככל הן איזומים מילוליים, הן תקיפה של הבעל והן את דקירת המתלוונת בבטנה. התנהלותו האובססיבית והאלימה של הנאשם עולה מכל תג וTAG בפועלותיו, ובמידה מסוימת, דומה כי "הכתובה הייתה על הקיר".

.9. בקביעת מתחם העונש הוהלט יש לשקלל את הפגיעה המשמעותית בערך של הגנה על שלמות הגוף,

אך גם את הפגיעה הלא מבוטלת בערך של הגנה על חופש הבחירה, ובעניננו - חופש הבחירה של המתלוונת לסייע את מערכת היחסים האינטימית שניהלה עמו הנאשם. העובדה כי המתלוונת, בחורה, עיראה, עמדה בתחושה התקפתו של הנאשם, נאלצה לעבורה ניתוח ותיישא כל חייה את צללות הדקירה, שrank בנים לא גרמה לתוצאה חמורה הרבה יותר, צריכה לקבל ביטוי עונשי ברור (וראה סעיף 40(3) לחוק העונשין לעניין התחשבות בגין הפטונציאלי לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, וכן תמונות הצלחת - 21/21).

10. לצד האמור לעיל, יש ליתן משקל בקביעת המתחם גם לעובדה כי מדובר בדקירה אחת (במובחן חלק מהמקרים שנדונו בפסקה), כמו גם לעובדה כי מהמסמכים הרפואיים לא עולה כי נגרם למתלוונת נזק פנימי בלתי הפיר.

11. בתי המשפט עומדים לאורך השנים על החומרה הנובעת מהשימוש איזומים מילוליים, מהחזקת סcin, מהתנהלות מאימת תוך שימוש בסcin, ומפגעות קשות בגוף המבצעות באמצעות סcin. בעניננו, וכי שפורט לעיל, חברו להן ייחדי מספר מערכות אלימות להתנהלות כוללת אחת, כאשר די לכוארה בבדיקה המתלוונת בביטחון באמצעות סcin על מנת להתיישב עם מתחם עונש הולם שהרף התחthon שלו עומד על מספר שנות מאסר.

בע"פ 8855/12 **אליזאדה נ' מדינת ישראל** (24.12.2013), שם דובר בנאשם שהוא זכר אדם אחר בצווארו נקבעו הדברים הבאים הרלוונטיים לעניננו:

בעבירות מסווג זה יש ליתן את משקל הבכורה לעקרון הגמול וההילה, הצד הצורך להרטיע את העבריין עצמו ועבריינים בכוח, מפני ביצוע עבירות דומות. כפי שנקבע בע"פ 3573/08 עודרה נ' מדינת ישראל (13.4.2010): "יש לשוב ולהציג כי זכותו של כל אדם לחסם ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתר לאייש לפגוע בזכותו זו. יש להלחם באלים שפשטה בחברה הישראלית על כל צורתייה וגונינה... נגע האלים הינו רעה חוליה שיש לבURAה מן היסוד, וממן הראו שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלים יטו בתים המשפט להשיט עליהם עונשי מאסר ממשמעותיים ומרתיעים מאחוריו סוג ובריח".

באותם מקרה אישר בית המשפט העליון עונש של 11 שנות מאסר שהוטל על הנאשם.

רק לאחרונה, במסגרת ע"פ 5476/16 **מדינת ישראל נ' אלהוזיל** (עורעור שכנדג) (6.4.17) נקבעו הדברים הבאים ביחס לנאשם שזכר אחר בביטחון:

"**מעשיו של המשיב הינם קשים וחרורים על פי כל אמת מידה. המשיב, אשר דרש מעובד בمساعدة קיבל מזון ומשתקה ללא תשלום, ניסה לכפות את רצונו על המתלוון תוך שימוש באיזומים לפגוע בו**

ולאחר מכן ذكر אותו בסיכון בבטנו וגרם לו לקרע במעי הגס, שגרר נזקים פיזיים ונפשיים קשים ביותר. על חומרתה של תופעת הסכינאות, ועל הצורך להיאבק בה באמצעות ענישה קשה ומחמירה, עמד חברי, השופט נ' הנדל, בע"פ 6910/09 הדרה נ' מדינת ישראל (9.5.20100): "האלימות המתפסת חושפת את החברה במעורמה مدى יום ביום. האלימות אינה מפלגה בין עיר לכפר, בין צפון לדרום, ובין זקן לצער. בזוק העתים אין מנוס מלנהוג במידה החמורה היותר, יותר משהבראים צריכים לכך - הציבור צריך לכך. אחת המטרות המרכזיות של הענישה הפלילית היא כאמור הרתעת עבריין בכוח, למטען יראו וייראו". תופעה זו של 'סכינאות' יש להזכיר. המסר חייב להיות ברור, למען ידע כל איש ונער כי נטילת סכין כדי לתקוף היא נטילת טיכון - לא רק כלפי הקורבן, אלא גם כלפי העבריין בדמות הטלת ענישה חמירה. במקרים אחרים, 'תרבות הסכין' היא תרבות שלא ניתן לגלוות כלפי סבלנות" (שם, בפסקה 5, וראו גם, ע"פ 12/77 פלוני נ' מדינת ישראל (23.5.2013); ע"פ 11/6376 כבוב נ' מדינת ישראל (29.11.2012); ע"פ 11/6223 אגバラיה נ' מדינת ישראל (25.6.2012); ע"פ 12/8113 מחלב נ' מדינת ישראל (4.8.2013)).

בעניין אלהוזיל גזר בית המשפט המחויז עונש של 45 חודשים מאסר, ובהקשר לענישה זאת ציין בית המשפט העליון כי: "בעבירות מסווג זה ניתן למצוא מגוון רחב למדי של מתחמי ענישה ועונשים, כפי שניתן ללמוד מהפסקה שהגish בא כוח המשיב, ומהתקדים שהוצעו על ידי המערערת. ואולם, ניתן לומר כי, בנסיבות דומות, הוטלו עונשים חמורים הרבה יותר מעונשו של המערער (ראו, למשל, ע"פ 14/2988 מדינת ישראל נ' פלוני (26.1.2015), שבו הוחמר עונשו של המשיב לכדי 6 שנות מאסר; וראו גם, ע"פ 10861/05 גורבאן נ' מדינת ישראל (29.3.2007), שם אושר עונש של 7 שנות מאסר בנסיבות דומות). במקרים שבהם מדובר במידת חמורה גבוהה הרבה יותר, הושטו עונשים דו ספרתיים על העברים (למשל, ע"פ 927/07 חדד נ' מדינת ישראל (18.6.2008); ע"פ 09/8675 דיגנקוב נ' מדינת ישראל (12.1.2011))."

בסיומו של דיון החלטת בית המשפט העליון לקבל את ערעור המדינה, נקבע כי מתחם העונש ינווע בין 4.5 שנים מאסר לבין 8 שנות מאסר, ולגורור על הנאשם עונש של 57 חודשים מאסר. יש ליתן את הדעת, וכן אף ציין בית המשפט העליון, כי העונש נקבע אף בהתחשב בעובדה כי אין זו דרך של ערכאת הערעור למצות את הדיון.

במסגרת ע"פ 13/5415 פלוני נ' מדינת ישראל (16.2.2015) אישר בית המשפט העליון עונש של 13 שנות מאסר שהוטל על נאשם שהורשע בעבירה של חבלה בכוונה חמירה לאחר ש开阔 את הזוגתו באמצעות סכין מספר רב של פעמים. גם שמדובר במקרה חמור מעניינו (ኖכח ריבוי הדקירות והנזקים שנגרמו לקורבן העבירה), יש לראות קרלוננטית את עדמת בית המשפט העליון שקבע את הדברים הבאים:

"**אנו עדים פעם אחר פעם לתופעה המחרידה של תקיפה אלימה של נשים על ידי בני זוגם, מזומנים אף בשל רצון להפסיק את הקשר הזוגי.** תרומתה של מערכת בתי המשפט לביעורה של תופעה זו

מתבטאת בהטלה עונשי מאסר ממושכים על העבריינים. כך עשה בית המשפט המחויז במקורה דין ואין אנו רואים מקום להתערב בהכרעתו, אף לאחר שהבאונו בחשבון את העובדה שהמעורר הינו תושב זר ואין לו משפחה בישראל שתסייע לו לצלוח את תקופת המאסר הממושכת שהושטה עליו".

בע"פ 7100/13 **סגוליטיצי נ' מדינת ישראל** (29.1.2015) דובר בנאש שזכיר את זוגתו פעמיים (בבית החזה ובבטנה) והוא נזקקה לשני ניתוחים ואישפוז ממושך. בית המשפט העליון קיבל את ערעור הנאש והעמיד את העונש על 11.5 שנות מאסר. ציין כי במקורה זו דובר בנאש יהודיה וקיבל אחריות על מעשיו וזאת בשונה מענייננו.

בע"פ 4716/12 **מדינת ישראל נ' דטסה** (6.6.2013) הושת על הנאש עונש מאסר של 7.5 שנים לאחר שזכיר את זוגתו בבטנה, בגבה, ובורש כף היד, יצא מהבית, נעל את הדלת והשאיר אותה מתבוססת בדמה.

בע"פ 7677/12 **אייד נאסר נ' מדינת ישראל** (11.6.2014) הושת על הנאש עונש מאסר של 10 שנים לאחר שזכיר את המתלוננת בבטנה בחדר השינה. בשים לב לטיב החבלות שנגרמו למתלוננת באותו מקרה, ניתן לומר כי מדובר במקורה חמור מענייננו.

אמנם, וכמשמעות מפסיק הדיון שהגישה הסניגורית, ניתן למצוא גם מקרים בהם הושתו עונשים קלים יותר (ת.פ. 11-05-2013 (מחוזי - ב"ש) **מדינת ישראל נ' טל** (18.11.2013) - שנת מאסר; ת.פ. 8912/08 (מחוזי - חיפה) **מדינת ישראל נ' דהן** (11.12.2008) - 25 חודשים מאסר; ע"פ 7109/08 **מדינת ישראל נ' טל** (עורעor שכנד) (13.2.2014) - 24 חודשים מאסר, אולם דומני כי באופן ייחסי, מדובר במיעוט מקרים, וזאת בהשוואה למקרים בהם הושתו עונשי מאסר ממשמעותיים בני מספר שנים על מעורבים באירוע דקירה אשר הורשו בעבירה של חבלה בכונה חמירה.

אחרור ואציג כי לטעמי אין לראות את המקרה שלפני "אירוע דקירה" או צזה אשר ניתן לראותו כ"התפרצות נקודתית" אלא כאמור כמספר מערכות אלימות אשר חקרו להן ייחדי התנהלות כוללת וחמורה אחת.

על יסוד האמור לעיל, ראוי לקבוע כי מתוך העונש ההולם ינווע בין 5 שנים מאסר ל-8.5 שנים מאסר. 12.

קביעת העונש המתאים

שניהם נתונים מרכזים ראויים לשקל לזכותו של הנאש: 13.

הראשון - אין לחובתו הרשות קודמות זהה מאיסרו הראשון;

השני - מדובר בנתין זר, נעדך מעתפת תומכת כלשהו, ומכאן הקושי הנוסף בריצוי תקופת מאסר.

מעבר לשני נתונים אלה, שהם בעלי משמעות לא מבוטלת לעניין העבירה, לא ראויים בנסיבות האישיות של הנאשם, כפי שאלה תוארו בטיעוני ההגנה לעונש, ככאלה המצדיקות התחשבות נוספת.

העובדה כי הנאשם בחר לכפר באשמו ולספק שורה של גרסאות כוזבות כפי שטענה התובעת, אינה פועלת לחובתו ואין בה כדי להוביל להחמרה בעונשו, אך ברור כי בנסיבות העניין, לא ניתן להעניק לו את אותה הקללה שהייתה מוענקת ככל שהיא מרכין ראש, מביע חרטה ומקבל אחריות על מעשיו.

לאחר ש שקלתי את מכלול הנתונים שפורטו, ראוי לגור על הנאשם את העונשים הבאים: .14

א. מאסר לתקופה של 6 שנים ו - 9 חודשים, החל מיום מעצרו - 4.11.16.

ב. 12 חודשים מאסר, אולם הנאשם לא ישא עונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחררו עבירת אלימות נגד הגוף מסווג פשע.

ב. 6 חודשים מאסר אולם הנאשם לא ישא עונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחררו עבירת אלימות נגד הגוף מסווג עון, או עבירה של החזקת סכין או עבירה אiomית.

ד. פיצוי למטלוננט בסך 25,000 ₪, אשר ישולם עד ולא יותר מיום 1.1.18.

ניתן צו כללי למומצאים לשיקול דעת קצין משטרת ו/או הتبיעה.

זכות ערעור כחוץ.

ניתן והודיע היום י"א איר תשע"ז, 07/05/2017 במעמד הצדדים.

בני שנייא , שופט